

Tamara Matevc

Petek trinajstega

Na tisti petek trinajstega, ki je bil dolg kot ponedeljek, več kot en teden pravzaprav, je dan potekal po tirnicah, iz katerih sem si tako zelo, a očitno še ne dovolj, želela iztiriti že vsaj triintrideset let.

Nihče me v življenju nikoli ni tako ljubil, da bi mi zmozel v pravem trenutku naviti ušesa in tvegati, da ga ne bom več marala, jaz pa sem bila prelena, da bi se dovolj ljubila sama. Ker ko si enkrat star štirideset let, preprosto ne moreš več kriviti staršev, moža ali krivičnega sveta na splošno.

Praznujem trinajstega avgusta in tistega dne, ko je moje življenje z najboljšimi željami pihalo svečke na torti minulih let, sem se odpeljala na deželo k teti Nežki. Na našem družinskem stenskem koledarju je namreč pisalo, da V. F. – to sem jaz – pelje teto Nežko k zobnemu kirurgu. Bili smo sredi vročinskega vala, ko se čudni normalneži radi pridušajo, da nimajo nobenega apetita in da jim sploh ni do hrane.

Vzela sem svoj najljubši kemik, *jebemumater, zakaj ne piše?! Vzela sem svoj drugi najljubši kemik, jebemumater, tudi ta ne piše!* Vzela sem navaden svinčnik in dopisala: “In ostane en teden pri njej!”

Itak. En otrok je bil na taborjenju s skavti, drug otrok je bil v hribih s planinci, mož je bil v službi vse dni in je ostal v službi tudi, ko se je vrnil domov, jaz, umetnica, pa sem sama, s praznimi embalažami sladkorja, pšenične moke, rastlinskih maščob, mlečnih maščob, kakavovega masla in kakava v prahu, sladke sirotke, pšeničnega škroba, glukoznega sirupa, amonijevega hidrogenkarbonata, natrijevega hidrogenkarbonata, sončničnega lecitina, jedilne soli, naribanih arom, s sledovi jajc, soje, lešnikov, arašidov in drugih oreškov, E 322 in E 500(ii) in E 526 in bakrovih kompleksov klorofilinov, beta karotenov, titanovih dioksidov, riboflavinov, železovih oksidov, hidroksidov in anticianinov na facebook zidove svojih facebook frendov pisala svoje od žalosti načrte facebook haikuje ...

V avto sem znosila samo tisto, kar pač mora vzeti na pot sodobna, fleksibilna ženska, freelancerka, junakinja našega časa, ki ji predstavitev pisarne nekaj sto kilometrov severneje, južneje, vzhodneje ali zahodneje od centralne točke njenega gnezda, kadar koli je to potrebno, iz kakršnih koli razlogov, prav gotovo ne predstavlja nobenega večjega problema, ker si tega, da bi s tem imela problem, preprosto ne more privoščiti. – Vržeš pač v prtljažnik svoj komp, nekaj knjig in strokovnih revij, za obleči itak nimaš ničesar, ker ti je vse premajhno, novih oblek si že dolgo ne kupuješ več, ker si jih boš potem, ko boš končno vitka, in tako tudi nimaš težav z mejkapom, ker se pač ne mejkapiraš, saj ob tvojih totalno overdoze oblinah to ne bi imelo nobenega smisla, predvsem pa ne učinka. Zajahaš svojo hondo, pritisneš na gas, predstavljaš si, da imaš odprto streho, uja-meš veter v lase, in – že te ni ...

Odločitev, da kar za teden dni odidem na deželo k teti Nežki, je gotovo botrovalo tudi dejstvo, da sem bila spet na lovu za svežo strategijo, s katero bi se lahko spopadla s svojo zvesto spremljevalko iz otroških let, s prisilo, ki me je vsak dan znova pehala v prenačanje. Nekontrirano prenačanje in basanje s hrano je porajalo gnus nad seboj in svojo šibko voljo, zaničevanje lastnega značaja, da o telesu niti ne govorim, in neutolažljivo žalost, ki sem jo znova in znova utapljala ne v kupici vina, pač pa v škatlah piškotov in podobnih prigrizkov. Moja zlobna osebna tehtnica, ki je vsak dan kazala vsaj deset dekagramov več, je nemo rjovela, da je nekaj treba ukreniti.

In ko sem torej tisto jutro na družinskem stenskem koledarju prebrala, da moram čez teden dni peljati teto Nežko k zobnemu kirurgu, sem v nosnicah začutila vonj po njeni zelenjavni mineštri. Dovolj okusni, sem pragmatično pomislila, in, po preklasti postavi tete Nežke sodeč, tudi zelo nekalorični, prav nič redilni in naravnost shujševalni. – Bingo!

Shujšati sem si zelo želela. Ne samo zato, ker sem bila prepričana, da je debelost razlog vseh problemov, ki so me pestili, tudi tega, da gledališča ne naročajo mojih besedil za svoje odre – prav gotovo samo zato, ker sem bolj debela kot Vinko Möderndorfer ali Matjaž Zupančič –, pač pa tudi zaradi občutka odgovornosti do svoje družine. Debelost je izvajanje samomora v prvi prestavi: čisto počasi, a zagotovo. Samomor, v najnižji ali pa v najvišji prestavi, je dejanje, ki preprosto ni pošteno do tvojih najbližjih. Ni pošteno, da si dopuščaš tak življenjski slog, ki vodi v infarkt in druge bolezni, povezane s prekomerno težo, ko imaš še šoloobvezne otroke, za katere si se odločil poskrbeti in jih spraviti do kruha. – Porka flika, če mi že zase ni mar, bi morala misliti vsaj na družino!

In pravzaprav ja! – Ob tistih redkih priložnostih, ko smo obiskovali teto Nežko, sem dobila vtis, da razen te mlačne zelenjavne vode ne uživa ničesar drugega! Če bi jo dosledno posnemala, če bi preživela z njo teden dni in jedla samo tisto, kar je ona, bi moralo delovati! In če bi temu dodala še jutranji vzpon na hrib za hišo, bi moral biti učinek še večji.

* * *

Čas je s teto Nežko mineval skoraj hitreje, kot mu je bilo mogoče slediti. Vsak dan sem z začudenjem opazila, da teti Nežki manjka to ali ono, in se z zelo dobrim občutkom o sebi in seveda brez velikega pompa, spraševanja in pojasnjevanja (naj levica ne ve, kaj dela desnica, ali kako že gre tisti napotek iz *Svetega pisma*) odpeljala v pet kilometrov oddaljeno najbližjo trgovino v sosednjem kraju, kjer sem nakupila številne koristne drobnarije, brez katerih je teta Nežka do zdaj sicer čisto dobro shajala, ampak meni se je pač zdelo, da bi lahko z njimi shajala še bolje: električno omelo za prah, ročni sesalec, krtačko za kote in stiskalo za peške. Ko sem v majhni trgovinici z ozkimi prehodi med posameznimi policami iskala potrebščine, s katerimi si sodobna ženska skuša napolniti svoje vrtoglavice notranje praznine, se mi je v košarico mimogrede priplazila še kaka Milka ali tisti vintage piškoti Domačica. Najprej sem jih hotela vrniti na polico, potem pa sem s silno empatijo, ki jo zmoremo samo debeluhi, pomislila, kako bi se jih teta Nežka, vsa prosojna in drobna, znala razveseliti ... Gotovo tudi njej kdaj zadiši kaj sladkega, ampak si ni vajena kupovati priboljškov, ker se ji zdi, da če ni nujno, pač ni treba. To ima še iz partizanov in tega še danes ne more pozabiti – mogoče pozabi samo, ko gleda Tednik, ker takrat misli na revne otroke, tiste doma in tiste po svetu. – Res ni bilo mišljeno zame, nikakor ne, jaz sem bila tako ali tako že ves čas na njenem dušenem radiču in – TA RA RA RA – DOSEŽEK, DOSEŽEK!!! – tudi v resnici nisem ves teden poskusila niti enega samega koščka kruha, vsaj belega ne.

Kako da priboljški, ki sem jih kupovala za teto Nežko, nikoli niso našli poti na njene poličke, je težko pojasniti, in pojasnila nekako tudi nisem iskala. Prav tako nisem hotela razmišljati, od kod neki prihaja to lačno zevanje iz omare tete Nežke, ki je bila ob mojem prihodu bogato založena s piškoti, napolitankami in čokolado. Sem pa ob večerih pekla pecivo: prvi dan makovo, drugi dan lešnikovo, tretji dan orehovo, četrti dan mandljevo, peti dan kokosovo in potem spet od začetka. Intelektualka sem, umetnica pravzaprav, freelancerka, in peka ni moje področje, kljub temu pa znam speči nekaj variacij na temo biskvita s prelivom Dr. Oetkerja, in to svojo spretnost sem hotela demonstrirati teti Nežki in ji tako dati še razlog, ali

pa vsaj en razlog, da bi me pohvalila in s svojo pohvalo odobrila moje bedno bivanje na tem svetu.

V petek trinajstega, ki je trajal že sedmi dan, sem se lotila generalnega čiščenja Nežkine hiške. Saj ne, da bi teta imela umazano, ampak tam okoli starega hladilnika pa mi je vseeno bilo malček sumljivo. Na vrt tako ni bilo za hoditi, v bistvu je bilo tudi za v hrib za hišo prevroče, zrak se ni prav shladil niti ponoči. Moji načrti glede jutranjega grizenja v breg so se stopili že prvi dan, ampak to me ni posebej skrbelo, to bom pač nadoknadila ob kaki drugi priliki, mogoče po tem, ko se vpišem na tečaj k Dariu Corteseju, kar je bil eden mojih srednjeročnih planov. Saj veste, na kako delavnico hortopermanentne kulture (ali kar pač že ima). Imela sem namen, da bi po tem, ko bi stvar že obvladala, zdravilna zelišča nabirala kar skozi okno, saj sem nekje prebrala, da če je človek sam s seboj v miru in ravnovesju, se vse, kar potrebuje, slej ko prej znajde v njegovi bližini. Se pravi, da mi bodo praproti kar same skakale v lonec in se rezale v solato. Ni vrag, da me slej ko prej najde tudi tisti čudežni storž, ki lahko za vse večne čase ubije ta prekleti apetit!

Odprla sem tetin zamrzovalnik in ugotovila, da moram nujno malo prezračiti tam shranjena živila. Poiskala sem velik pekač, zložila najprej vse ven, potem pa stvar za stvarjo nazaj noter, lepo pregledno in urejeno. Razen ene zadeve, ob kateri so moje brbončice zaepilepsirale. Neka reč, ki sem jo s svojimi nevidnimi, od dolgoletne prakse do skrajnosti izostrenimi antenami zaslutila prvi trenutek, ko sem stopila v hišo. Kot star vampir mlado kri. In res je bil tam, princesolin, spodaj plast zdrobljenih in z maslom zmešanih piškotov, na vrhu pa čokoladna krema. Povsem užitno tudi zamrznjeno, saj mora človek, ki je na dieti, paziti, da se s preveč guštnimi grizljaji ne sproži v kako novo prenažiralsko epizodo. Bog ve, koliko časa je že v zamrzovalniku, starejšim ljudem teče čas čisto drugače, sem pomislila. Popolnoma neodgovorno bi bilo dopustiti tveganje, da se teta Nežka, ko si bo zaželela kaj sladkega, zastrupi s to smrtnega greha vredno poslastico ...

“Glej, da ne boš lačna,” je skrbelo teto Nežko zame, ko sem zavzeto in glasno stopala po hodniku, ropotala z metlo in smetišnico in čakala, da teta po skromnem kosilu končno zadrema. Ampak ne, seveda ne, ves čas je mogla vstajati in šepetati svoji stari psički Boni na uho nežne besede.

Tako nežne, da bi moje debele ušesne mečice umrle zanje, izdajale zanje, ubijale zanje, ampak še vedno ne bi pomagalo, ker pač niso bile namenjene mojemu, pač pa staremu pasjemu srčku.

Teta Nežka pa na kavč in s kavča, pa na kavč in s kavča, pa na kavč, in s kavča ... in potem končno do mene, ki sem z metlo in smetišnico

postopala okoli hladilnika in čakala, da stara končno, končno, *mater, a že bo?!?*, zaspí. – “A si kaj lačna? Glej, da ne boš lačna... Si boš sama kriva, če boš lačna.”

V bistvu še danes ne vem, ali se je delala norca iz mene ali je bila resno zaskrbljena, da nisem jaz, dvakrat težja in širša od nje, mogoče res – lačna.

No, pa saj sem bila. Zelo, neznansko in nepotešljivo. Marsičesa.

Potem je bilo, kar je pač bilo! Teta Nežka je končno trdno zadremala in jaz sem brez vsakega izdajalskega šelestenja pospravila, kar sem pač pospravila, in zdaj je, kar je, in gremo dalje, spet od začetka, ker človek ne sme nad seboj nikoli obupati in vreči puške v koruzo, kar je bilo, je bilo, že ni moglo biti drugače, in slaba vest prav nič ne pomaga!

Z glasno prizadevnostjo sem se zapodila v stranišče med umivalnik, školjko in ploščice, zatem še v kopalnico med umivalnik, kad in ploščice, in čistila in loščila in drgnila, z varekino in kisom in kisom in varekino, in vzdihovala in kašljala, da je teklo od mene, dokler me ni prišla teta Nežka vsa krmežljava vprašat, če ne bi raje nehala, preden se kaj polomi, naj si že malo oddahnem, spočijem, kaj pojem, kaj popijem, da ne pridem preč od dela...

Ja, nič, starim ljudem se ne spodobi oporekati, ker nimajo več dosti pred sabo. Sem pač nehala, si malo oddahnila, se usedla, si odpočila, popila kozarec vode in pojedla majhno skledico rukole. Med žvečenjem teh bilk za zajčice sem v mislih ocenila svoje delo in zadovoljno zaključila, da je, kar se mene tiče, odpustek kupljen. Eno od pomembnih pravil terapije *Sam svoj terapevt* je tudi to, da mora biti človek do sebe blag in nikakor ne prestrog. – Sicer pa teta Nežka najbrž sploh natančno ne ve, kaj vse je imela v zamrzovalniku. Ima le svoja leta in tudi vso pravico, da kdaj kaj izgubi, zameša ali založi. Ali sama pojé, potem pa pozabi, da je tisto že zdavnaj pojedla. Hvala bogu, če si kdaj kaj privoščí. V življenju si je treba kdaj kaj privoščiti. Vsaj na petek trinajstega. In ves tisti teden, mesec za mesecem, svečko za svečko, ko traja in traja in kar ne zna miniti.

* * *

Alora. Čas je bil, da greva k zobarju. Kdo je odgovoren za to, da staro gospo naročijo ob treh popoldne sredi največje vročine, tega pač res ne vem. Najbrž kaka vitka in pametna zobna asistentka.

Naložim teto Nežko in njeno milo staro psičko Boni v avto in odidemo na izlet. V mestu parkiram na urejenem, ob pol treh popoldne res peklen-sko vročem parkirišču, sredi katerega žejno venijo vrtnice. Pomagam teti Nežki iz avta in se nič ne pritožujem, tudi nad vročino, ki jo očitno

teže prenašam kot drobna teta Nežka, ne, saj sem odločena, da po tistem pustošenju Nežkinega hladilnika opravi dvojno dozo pokore.

Teta Nežka stopi iz avta, se skloni k Boni in jo ljubkuje s tako iskreno nežnostjo, da me ob njej oblivata črna žalost in rumena zavist ... Je kdaj mene kdo pogladil tako? Vsaj kot to staro čemerno psico? Ne spomnim se, v resnici ne. V mislih kujem peklenski načrt: dobila bom raka in potem vam bo vsem, ki me niste dovolj ljubili in gladili, žal, prekletó žal! Tako vam bo žal, da se boste od same žalosti še sami zredili! – Ampak saj nekako razumem, debeluhi pač ne kličemo po gladenju in tudi jaz nisem v svojem srcu nikoli zasledila kake pretirane in neustavljive želje po božanju drugega debeluha. Čeprav – jaz sem drugačna. Nisem takšna kot drugi debeluhi. Jaz sem bolj gladljiva, božljiva in poželjiva. Kako, hudiča, tega ne spredite?!

Mater, ja. In najhujše je, da ko postaviš na tehtnico neutošljivo lakoto po maslenih princesolinah, oblitih s čokoladno kremo, in na drugo stran neutošljivo lakoto po nežnem gladenju, kaj pretehta ...? Mislite ali veste? Klic ali polovička? – Princesolini, kaj pa. In vsak up na nežnosti skopni kot sneg spomladi ...

* * *

Hodiva skozi park, mimo otroškega igrišča, čez kolesarsko stezo, po pločniku, na prehodu za pešce prečkava cesto in dava dober zgled vsem otrokom tega sveta, ob trgovini s pasjo hrano nadaljujeva v ritmu drobnih korakov tete Nežke ... Teta Nežka zaskrbljeno žežnja, kako naj se čim prej vrnem k Boni in jo odpeljem v park, v senco ... Naj ne pozabim na svežo vodo, kak briketek, pa ne več kot tri, da se slučajno ne zredi. Pa naj pazim, da se ne zaplete s kako drugo Boni v preveč strasten klepet. In da bo šla ona naprej že sama, saj pozna pot ...

V oči mi plane bleščeč napis “Pekarna” in nosnice mi utripnejo kot sestradanemu divjemu psu, ki zavoha svoj plen ...

“Ne, ne,” pohlevno odgovorim, “pospremim vas, danes sem jaz odgovorna za vas in ...”

“Saj sva že tu, grem naprej sama ...” vztraja teta Nežka, jaz pa jo trdo stiskam za komolec in je ne spustim.

“Teta Nežka, vas je strah, boste rogljiček?”

Seveda ga ne bo, saj ne more k zobozdravniku z drobtinami med zobmi ... Ne veseli se posega, to je jasno. Vendar jo bolj kot zase skrbi za Boni, ki v razgretem avtu čaka name ...

Zobna asistentka je mlada in prijazna. In kot sem predvidevala, seveda vitka in neumna. Pove mi, da bo trajalo kako uro, naj pridem nazaj okoli

štirih, prej nima smisla. Teta Nežka mi še zadnjič zabiča, naj grem takoj k Boni, in pohlevno sledi vitki zobni asistentki v ordinacijo.

Uboga Boni, pomislim in zdirjam po stopnicah navzdol. Kadar se le da, grem raje peš kot z dvigalom, še posebej navzdol. Z dvignjeno glavo stopam proti pekarni in ponosna sem sama nase, ker imam danes, no, vsaj popoldne, moč premagati skušnjava. Človek ima štirideseti rojstni dan samo enkrat v življenju in prav je, da takrat naredi kaj, zaradi česar bo ponosen nase vsaj do svojega enainštiridesetega rojstnega dne.

Poznam zelo veliko trikov, kako premagati skušnjava in ne podleči demonu, ki te vabi: "Pridi, pridi, saj en rogljiček pa res ni nič, pa še tvoj rojstni dan je, nekaj si človek menda lahko privoščiči, sicer pa že zvečer lahko spet začneš zares..." Recimo trik, ki skoraj vedno deluje, je, da si rečeš: Zdržati moram samo dvajset sekund, v dvajsetih sekundah bo ta pekarna za mano in skušnjave ne bo več.

Stisnem zobe in si šepetam: "Samo še dvajset sekund, devetnajst, osemnajst, sedemnajst..."

"Dober dan," rečem, ko vstopim. Obnašam se, kot da imam štirideset kilogramov manj, in samozavestno vržem lase nazaj. "En rogljiček, prosim."

Mlad postaven fant z velikimi, vlažno rjavimi, skoraj pasjimi očmi in z dolgimi, gostimi, vranje črnimi lasmi, spetimi v čop, mi pobliska s svojim brezhibnim nasmehom: "Marmeladnega, čokoladnega, vaniljevega ali praznega? "Premeri me z nesramno seksi pogledom in nedolžno doda: "Ali morda vse štiri?"

Odločim se, da je bil njegov pogled samo seksi, ne pa tudi nesramen. Začutim ga – celega, kolikor ga je. V trenutku s svojimi nezmotljivimi senzorji zaznam njegovo težko življenjsko zgodbo: fant je plačan od prometa, to je njegov prvi delovni teden in prav danes bo šefica odločila o njegovi usodi: mu podaljšati še za mesec dni ali mu ne podaljšati. To je zdaj vprašanje! Je presegel pričakovano normo? Ali pač ne? To je zdaj vprašanje! – Doma ima lačnega otroka in njegova vitka ljuba z brezhibno postavo, ki bo ostala takšna pozno v stara leta in morda še po smrti, je v drugo noseča.

"No, pa štiri. Enega marmeladnega, enega čokoladnega, enega vaniljevega in enega praznega."

"Vsakega po enega?" se mu smeji in srečna sem. Skrbim za staro teto in lepega, moje empatije lačnega mladeniča. Svet me potrebuje.

"Gospa, kaj pa če bi vsakega po dva?" mi pomežikne mladi postavni fant z velikimi, vlažno rjavimi, skoraj pasjimi očmi in z dolgimi, gostimi, vranje črnimi lasmi, spetimi v čop, ter z brezhibnim nasmehom.

Res je plačan od prometa, vedela sem.

“Dajte mi vsakega po tri,” rečem odločno, saj delam na sebi in se zavedam, da o svojem življenju odločam sama, pa tudi ne bi rada, da bi si mislil, da sem na kaki dieti ali da se ne morem sprejeti takšne, kakršna sem.

“Gospa, edino pravično bo, da vzamete vsakega po štiri,” se reži in si oblizne svoje višnjeve ustnice.

Ste opazili, kako ga vikam? Mlade ljudi vedno vikam. Če jih ne bomo spoštovali mi, ki smo v srednjih letih in smo tega spoštovanja dolžni po časovnem traku naprej in nazaj, kako naj se spoštujejo sami? In človek, ki se ne spoštuje, ne more temu svetu dati nič dobrega.

In ta fant me bere kot odrpato knjigo. Jasno mu je, kako tripam na pravičnost in take reči. Pogledam ga globoko v njegove velike, mokro rjave, skoraj pasje oči in nekje spodaj začutim: čutiva se, čutiva se kot dve osamljeni človeški bitji v najbolj pristnem pomenu te besede ...

Za hip me sicer preblisne, da me mogoče malo zafrkava. Ampak vem, da je to stvar perspektive. Nesamozavestni ljudje imajo hitro občutek, da jih nekdo kar nekaj zafrkava, najpogosteje kar življenje na splošno. Jaz ne želim biti ena izmed njih. Jaz nisem ena izmed njih. Jaz se sprejemam takšno, kakršna sem, in sem samozavestna in ne reagiram na take otročje provokacije.

“Ja, daj mi štiri.”

Število štiri se mi je že od nekdaj zdelo zelo pravljlično, pravljice pa imam res rada. Poleg tega sem rasla v štiričlanski družini, zdaj imam sama štiričlansko družino, danes sem stara štirideset let, dobre stvari so vedno štiri in ... v četrtič gre vedno rado.

“Dober tek,” mi zaželi mladi postavni fant z velikimi, vlažno rjavimi, skoraj pasjimi očmi in z dolgimi, gostimi, vranje črnimi lasmi, spetimi v čop, ter z brezhibnim nasmehom. Že dolgo nisem s kom občutila tako intenzivne bližine. On gotovo ve celo to, da rada tečem. Ko tečem, se soočam z različnimi conami udobja, iz katerih se želim premakniti, ker delam na sebi. Z veliko papirnato vrečko v rokah, v kateri so štiri krat štirje rogljički, počasi in resno tečem proti parkirišču in name tišči najmanj štirideset stopinj Celzija in veselim se, kako si bova z Boni čez nekaj minut v parku razdelili en rogljiček. Treba je imeti mero, to velja za obe, tako za psico kot zame. – Ko pritečem do avta, jih je v vrečki samo še dvanajst, kot kaže, sem tri izgubila po poti, najbrž takrat, ko sem se za hip ali dva ustavila, da ulovim sapo, ki je bila hitrejša od mene in mi je zbežala, še preden sem se dobro pognala v dir. Dvanajst je zame od nekdaj nesrečno število, zato en rogljiček pojem.

Enajst, Boni skoči iz avta, stečeva v park. Tako rada se gibam, in to kljub moji kilaži. Mnogi me zaradi tega zelo občudujejo.

Čez nekaj minut se utrudim. V nahrbtniku poiščem vodo zase in vodo za Boni. Tako kot Boni tudi jaz pijem samo vodo. Voda je zdrava. Zdi se popolnoma nesmiselno piti kar koli drugega kot vodo in vnašati v telo skrite kalorije brez vsakega razloga in namena. Razgledana ženska sem in vem, da je kalorij vsepovsod preveč, še zrak jih je poln in vame vstopajo skozi povrhnjico kože, saj v resnici sploh ne jem veliko. Kak rogljiček tu in tam, predvsem pa pijem veliko – vode.

Rogljíčkov je le še osem. Razmišljam, če bi osmega dala Boni, ampak nisem prepričana, da Boni sme rogljíčke. Psi so dandanes, v dobi briketov, alergični na marsikaj. Marmelada je za psa gotovo presladka. Nutela – to je sama sintetika, tega res ne moreš dajati psu, te še kdo prijavi društvu za mučenje živali. Vanilja – da niti ne govorimo. Sicer pa niti prazen rogljíček – o madona, samo še štirje prazni so mi ostali – po moje ne bo zanj, ker bog ve, če nima celiakije.

En rogljíček pustim za teto Nežko. Boni zaklenem v avto in se odvehem nazaj proti čakalnici. Skozi park, mimo otroškega igrišča, čez kolesarsko stezo, po pločniku, na prehodu za pešce prečkam cesto in dam dober zgled vsem otrokom tega sveta, s svojimi slonjimi stopali skušam posnemati ritem drobnih korakov tete Nežke, grem mimo trgovine s pasjo hrano in razmišljam, da je Boni zdaj spet sama ... V oči mi plane bleščeč napis "Pekarna", in ko mi nosnice utripnejo ob vonju sveže pečenih rogljíčkov, mi postane slabo, sesedem se v senco na betonsko stopnico in obliva me mrzel smrtni pot. Pomislim, da sem mogoče tik pred infarktom in da bom verjetno, preden umrem, še bruhala.

Mladi postavni fant z velikimi, vlažno rjavimi, skoraj pasjimi očmi in z dolgimi, gostimi, vranje črnimi lasmi, spetimi v čop, ter z brezhibnim nasmehom se naslanja na odprta vrata pekarnice in molči. Čakam, da me bo vprašal, ali bom še en rogljíček, toda molči. Morda je današnje normo že dosegel. Doseči ni dovolj, mora jo preseči, upam, da to ve. – Moji možgani, stisnjeni med marmelado, nutelo, vaniljo, maslo, moko, jajce in sladkor mukoma iztisnejo misel, zakaj neki se trudi tu, namesto da bi snemal reklamo za zdrave lase, zdrave zobe, rjave oči, zdrav duh v zdravem telesu ali pač nekaj na neko zdravo vižo ...

Prinese mi kozarec vode in vzamem ga brez besed. Mine nekaj minut, sedim na betonski stopnički pod pekarno, mladi postavni fant z velikimi, vlažno rjavimi, skoraj pasjimi očmi in z dolgimi, gostimi, vranje črnimi lasmi, spetimi v čop, se brez nasmeha naslanja na odprta vrata, oba molčiva in veva, klinc, vsak ima svoje probleme, vsak ima svoj križ in jebo in morda tudi priložnost ...

Začutim, da mi je malo odleglo. Nisem umrla, še bruhalo ne. Če bi hotela, bi zdaj lahko spravila vase naslednji rogljič. Ampak se premagam, v tem nenehnem premagovanju sem res dobra, ni kaj. Pogledam mladega postavnega fanta z velikimi, vlažno rjavimi, skoraj pasjimi očmi in z dolgimi gostimi, vranje črnimi lasmi, spetimi v čop, ki me gleda brez nasmeha, in njegov pogled mi pravzaprav ne sporoča ničesar. Prav tako nem je tudi moj pogled. Odidem in nikoli več se ne vidiva, pa tudi spomniva se ne drug na drugega nikoli več.

Ko stopim v stavbo, si že kar iz navade spet naložim pokoro: šla bom peš v peto nadstropje. Teta Nežka, drobna in zvita v dve gubi, me že čaka. Čez usta ima šal, boli jo. Vprašam, ali jo boli. Odkima. Očitno je, da ne more govoriti. Primem jo pod roko in počasi odhajava.

“Teta Nežka, kupila sem vam rogljiček.” Potiskam ji v naročje veliko papirnato vrečo, v kateri se skriva en majhen rogljiček... Teta Nežka pokaže, naj si rogljiček privoščim kar sama, ona po tem bolečem posegu v ustih ne more... Nekaj momlja in jaz, profesionalka v razbiranju medčrkovnih, medbesednih, medodstavčnih, medodnosnih in vseh drugih medpomenov, brez težav razberem, kaj hoče reči: naj si privoščim. Odločim se, da ima prav. Konec koncev je petek trinajstega, moj štirideseti rojstni dan, in zaradi enega rogljička me najbrž res ne bo konec.

In vem, tudi zame bo enkrat napočil nov dan, petek štirinajstega ali pa sobota trinajstega, enkrat bo jutri nov dan, to vem zagotovo, in če bom še živa, bo takrat vse drugače.